

Losse handschoenen

Jacob Deelen verloor die dag zijn handschoenen. En zijn komkommer. En zijn wortel. En zijn steeksleutel. Zijn handschoenen werden gevonden door iemand waarvan ik de naam ben vergeten. Het was geen bijzondere naam, nee nee, het was een gewone naam. Maar het was een naam die ik gewoon niet wilde onthouden. Maar die vond dus wel Jacobs handschoenen. En hij lei ze op de punt van een paaltje. En daar lagen ze. Minutenlang. Zelfs urenlang. En gelukkig werden ze gevonden. Door Linda Deelen. Maar Linda is geen familie. In het geheel niet. En Linda lei de handschoenen, die in het geheel niet in haar maat waren – en in haar kleur – terug op de punt van het paaltje. Daar lagen de handschoenen minstens minutenlang – en waarschijnlijk langer – tot ze werden gevonden door een klein meisje. Zo klein dat het puntje van het paaltje groter was dan het meisje. Eigenlijk zag het meisje de handschoenen niet, ze zag ze liggen. En dat vertelde ze aan haar moeder, Linda Deelen. Een andere Linda Deelen, maar opnieuw geen familie. Die liet de handschoenen mooi liggen, want je weet immers nooit wie er aan heeft gezeten. Zo lagen die handschoenen daar. En toen Jacob Deelen later, al zoekende, weer bij dat paaltje kwam, waren de handschoenen weg. En niemand weet wat er mee gebeurd is.

zessen20SEP XV; 8+twintig IX 8+zeven